

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **R. L.**

skazanego z art. 226 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 28 stycznia 2021 r.,

z urzędu kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł:

1) na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić przyjętą kasację obrońcy bez rozpoznania;

2) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów procesu za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Przepis art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, że kasacja strony na korzyść może zostać wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na bezwzględną karę pozbawienia wolności. Opisane ograniczenie przedmiotowe nie dotyczy kasacji opartej na zarzucie uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Podkreślić wypada, że nie jest tu wystarczające podanie w kasacji

samej podstawy prawnej zarzutu, lecz konieczne jest stwierdzenie, iż treść postawionego zarzutu odpowiada podniesionemu naruszeniu prawa.

Nawet przyjmując, że autor kasacji podniósł zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., to żadną miarą nie sposób przyjąć, że odpowiadał on wskazanemu naruszeniu prawa. Zarówno z treści zarzutu, jak i motywacyjnej części kasacji jasno wynika, że zasadniczą pretensję obrońca sprowadził do tezy, iż w toku postępowania nie dopuszczono dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów. W sytuacji, gdy w postępowaniu sądowym R. L. posiadał obrońcę z urzędu i brał on udział w całej rozprawie głównej (k. 302 i 311) oraz rozprawie apelacyjnej (k. 363), nie mogło być mowy o uchybieniu wskazanym w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Oceny tej nie był w stanie podważyć ani sam fakt zgłaszania przez skazanego wniosków o zwolnienie obrońcy z urzędu z jego obowiązków, ponieważ Sądy obu instancji badały tę kwestię i do tego postulat odniosły się negatywnie, stwierdzając, że R. L. nie wskazał dostatecznie przemawiających za tym argumentów, czego wyraźnie wymaga art. 378 § 2 k.p.k. (k. 302 i 363), ani też fakt wcześniejszego, przed rozpoczęciem rozprawy głównej, niekorzystania przez skazanego z obrońcy.

Sumując: skoro R. L. skazany został prawomocnie na karę ograniczenia wolności, co wyłączało kasację na jego korzyść z mocy art. 523 § 2 k.p.k., a treść postawionego zarzutu kasacyjnego nie odpowiadała bezwzględnemu uchybieniu z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. i nie wchodził tym samym w grę art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., należało kasację obrońcy uznać za niedopuszczalną i pozostawić ją bez rozpoznania.

Trudna sytuacja majątkowa skazanego legła u podstaw decyzji o zwolnieniu go od uiszczenia kosztów.